

Dokumentaristé Paměti národa se obrací na věřící, aby jim pomohli najít ty, kteří díky své víře trpěli v období komunistické totality:

Už bezmála 20 let zaznamenáváme příběhy lidí, kteří v průběhu 20. století prožili na vlastní kůži osudové momenty naší historie. Vytváříme sbírku **Paměť národa** – jedná se o největší středoevropský soubor vzpomínek zpracovaných metodou tzv. orální historie. Některé příběhy jsou pohnuté a dramatické, ale zajímají nás i lidé, kteří neprožili chvíle vyloženě tragické. Všech obyvatel na našem území se totiž ony osudové historické momenty nějak dotkly.

Lidé museli opouštět své sny, museli se přizpůsobovat, byli svědky nespravedlností. Ve společnosti prostoupené lží museli pravdu, kterou svými životy žili, tajit či skrývat. V těžké situaci byli právě lidé věřící, kteří svou víru chtěli prožívat naplno. A to znamená neskrývat ji. Znamená to o své víře v Boha mluvit naprosto otevřeně. A to samo o sobě v době totality znamenalo, že pevně věřící člověk bude mít problémy... Že se dostane do konfliktu s vládou komunistickou mocí.

Pamětníci, kteří tuto dobu prožili, odcházejí, a my chceme stůj co stůj zachytit co nejvíce příběhů. Chceme, aby současným i budoucím generacím připomínaly, jak hořké chvíle lidé prožívali. Co to znamenalo žít v Československu ve 20. století a být věřícím? Dovolujeme si vás proto požádat o pomoc.

Mezi pravidelnými návštěvníky vašeho kos-

tela jsou jistě i lidé, kteří za sebou mají pohnuté osudy. V lavicích vedle vás možná sedávají bývalí muklové z uranových dolů, lidé vyšetřovaní Státní bezpečností, lidé, kteří někomu pomáhali překonat československé hranice, nebo se o to dokonce sami pokusili. Jsou mezi vámi lidé, kteří byli kvůli své víře v Boha perzekvováni. Pomozte nám je najít!

Osudy věřících lidí, kteří za svou víru pykali, nám nejsou lhostejné.

Lidé pracující pro projekt Paměť národa vnímají, jak je současná doba pro starší lidi složitá. Naše organizace i přes všechny problémy minulého roku nepřestala vzpomínky pamětníků natáčet. Připravili jsme kufříky pro distanční natáčení, díky nim jsme mohli pořizovat nahrávky, aniž by pamětníci podstupovali jakékoliv riziko nákazy. A po uklidnění epidemiologické situace se nám podařilo znovu zahájit provoz studií, ve kterých vzpomínky pamětníků zaznamenáváme.

Jde nám o čas. Tento závod musíme zákonitě prohrát. Jeho smyslem však není vítězství, ale prosté dosažení cílové pásy. A naším cílem je naopak pomoci udržet historickou paměť. Kdo v cíl pevně věří, dosáhne ho. Pomozte nám, buďte při tom závodě naším větrem v zádech. Pokud víte o někom, kdo by nám své svědectví měl předat, nebo jste sami nositeli takových vzpomínek, kontaktujte nás na údajích uvedených níže.

telefon: (+420) 257 316 966

e-mail: pametnici@postbellum.cz

SBÍRKA NA STŘECHU KOSTELA

Naléhavě prosíme o příspěvky do sbírky na opravu střechy kostela. Z důvodu enormního růstu cen materiálů se situace velmi komplikuje. Je možno přispět jakoukoliv částkou do kostelní sbírky **5. září** (první neděle v měsíci) nebo hotově či převodem na účet farnosti (možnost vystavení odpočtu z daní).

Hřivna – informační čtrnáctideník vydává ŘK farnost Semily pro vnitřní potřebu. Uzávěrka tohoto čísla: 12. srpna 2021. Uzávěrka následujícího čísla: 26. srpna 2021. Redakce a grafická úprava: M. Kraus. Imprimatur: R. D. J. Gajdošík. Jednotlivé příspěvky zasílejte na adresu hřivna@post.cz, a to nejpozději do dne uzávěrky dalšího čísla.

Římskokatolická farnost – děkanství Semily, Komenského nám. 125, 513 01

Děkan: R. D. Jaroslav Gajdošík, tel. 739 909 500

www.farnost.semily.net

Bohoslužby v Semilech se konají v děkanském kostele sv. Petra a Pavla (KO), v kapli sv. Zdislavy na faře (KA), ve filiálním kostele Umučení sv. Jana Křtitele na Kostofranku (KK), v domově důchodců (DD), v kapli sv. Antonína v Chuchelně (CH).

Farnost
sv. Petra a Pavla

Pořad bohoslužeb ve farnosti ve dnech 16. 8. – 29. 8. 2021

16. 8.	Po	–	–	–
17. 8.	Út	KO	18.00	za † Cecilii Novotnou, manžela a živou rodinu
18. 8.	St	KO	08.00	za správnou volbu zaměstnání
19. 8.	Čt	KO	08.00	za rodinné vztahy
20. 8.	Pá	Památka sv. Bernarda, opata a učitele církve		
		KO	18.00	za Boží požehnání a ochranu pro Marii, Vojtu a Petra
21. 8.	So	Památka sv. Pia X., papeže		
		KO	18.00	za zdraví Jana
22. 8.	Ne	21. neděle v mezidobí		
		KO	08.30	za † Růženu Tichou a manžela
23. 8.	Po	–	–	–
24. 8.	Út	Svátek sv. Bartoloměje, apoštola		
		KO	18.00	za † Alenku Fišarovou a jejího manžela
25. 8.	St	KO	08.00	za farní společenství
26. 8.	Čt	KO	08.00	za děti
27. 8.	Pá	Památka sv. Moniky		
		KO	18.00	za vztahy otce, matky a dcery
28. 8.	So	Památka sv. Augustina, biskupa a učitele církve		
		KO	18.00	za farní společenství
29. 8.	Ne	22. neděle v mezidobí		
		KO	08.30	za † Helenu Kubíkovou a †† rodiče a sourozence

NEBE JE OTEVŘENÉ, NENAHÁNÍ STRACH

Panna Maria nám ukazuje, že chceme-li, aby náš život byl šťastný, je třeba dávat první místo Bohu. Kolikrát v životě sledujeme věci nepatrného významu: předsudky, nevráživost, rivalitu, závist, iluze a pomíjivé materiální věci... Kolik hloupostí v životě! Známe to. Maria nás ale vybízí, abychom vzhlíželi k „velikým věcem“, které jí učinil Pán (Lk 1,46–55). A také nám, každému z nás Pán nabízí veliké věci. Je třeba je rozpoznávat.

O slavnosti Nanebevzetí Panny Marie slavíme tyto „veliké věci“. Marie je vzata na nebe. Ona, která je lidským tvorem a jednou z nás, duší i tělem dosahuje věčnosti. A tam nás očekává jako matka čekající, až se její děti vrátí domů. Boží lid ji proto vyzývá jako „bránu nebeskou“. Jsme poutníky na cestě k domovu tam nahoře. Díváme se dnes na Marii a vidíme cíl, což nám na naší pozemské pouti dodává útěchu a naději.

Slavnost Nanebevzetí Panny Marie je pobídkou pro všechny, zejména pro ty, kdo trpí

pochybnostmi, rmoutí se, žijí se sklopeným zrakem, který nedokážou pozvednout vzhůru.

Hleďme vzhůru, nebe je otevřené, nenahání strach. Není daleko, na prahu nebe je matka, která nás očekává. Je to naše matka. Miluje nás, usmívá se a bedlivě nás podporuje. Jako každá matka chce pro svoje děti to nejlepší a říká nám: „Jste v Božích očích drahocenní; nebyli jste stvořeni pro malé světské potěchy, nýbrž pro veliké nebeské radosti.“ Ano, Bůh se totiž raduje, nenudí se. Bůh je radost. Nechme se vzít Marií za ruku. Pokaždé když bereme do rukou růženec a modlíme se k ní, činíme krok vpřed směrem k velikému cíli života.

Nechme se přitahovat pravou krásou, nenechme se vysát životními maličkostmi, nýbrž volme Boží velikost. Svatá Panna, nebeská brána, ať nám každý den pomáhá hledět s důvěrou a radostí k Bohu, kde je náš pravý domov, ve kterém nás i ona očekává.

papež František

PAMÁTKA SV. MONIKY (27. SRPEN)

„Když se blížili k městské bráně, hle, vynášeli mrtvého; byl to jediný syn své matky a ta byla vdova. (...) Když ji Pán uviděl, bylo mu jí líto a řekl jí: ‚Neplač!‘ Přistoupil k márám a dotkl se jich; ti, kteří je nesli, se zastavili. Řekl: ‚Chlapče, pravím ti, vstaň!‘ Mrtvý se posadil a začal mluvit; Ježíš ho vrátil jeho matce.“

Lk 7,12–15

Velice dojemný příběh. Vždycky jsem ho viděl jako prorocké gesto, kterým Ježíš chce ukázat na svou autoritu, která je stejná a vyšší než byla osoba Eliáše, který také vzkřísil syna jedné vdovy (srov. 1 Král 17,8–24). Když mi však církev staví toto evangelium vedle svaté Moniky, poznávám, jak se Ježíšova добрota opakuje a naplňuje na těch, kteří jej následují.

Velice rád zopakují a připomenou, že svatá Monika se roky modlila za obrácení svého syna, kterého známe jako jednoho z učitelů církve: svatého Augustina, biskupa severoafrického města Hippo. Svatá Monika je vzorem všem rodičům, jejichž děti opouští víru a vydávají se do bouře světa. K návratu je pohne jen Boží milost a přímluvná modlitba. Odvážím si doplnit i přitažlivý příklad. Žádné nucení, žádné výčitky, žádné podmínky nebo jiné manipulativní metody nepřitáhnou k Bohu živému. Boží milost, modlitba a příklad živé víry!

Svatý Augustin komentuje svůj život: „Pozdě jsem si tě zamiloval, krásno tak dávná, a přece tak nová, pozdě jsem si tě zamiloval! Hle, tys byl uvnitř, když já jsem byl venku, a tam jsem

tě hledal, vrhal jsem se na to krásné, co jsi stvořil, já netvor. Tys byl se mnou, když já jsem s tebou nebyl...“

V té samé knize (Vyznání) popisuje poslední dny, ve kterých byl se svou matkou: „Synu, pokud jde o mě, už mě na tomto světě nic netěší. Co zde mám ještě dělat a nač tu mám být, nevím, vždyť od tohoto pozemského ži-

CHRAŇTE SE KŘESŤANŮ, KTERÍ VYSTUPUJÍ STRNULE

Nějaký farizeus pozval Ježíše k jídlu (Lk 11,37–41). Ten zasedl ale ke stolu, aniž by vykonal předepsaný očistný rituál. Hostitel se nad tím pohoršil a Ježíš na to velmi tvrdě reagoval.

Farizeové byli totiž vzorem formality, scházel jim ale život. Byli takřkající škrobení, ztuhlí. A Ježíš znal jejich duši. Jeho hostitel se pohoršil, protože farizeje pobuřovalo to, co Ježíš dělal, že odpouštěl hříchy a uzdravoval v sobotu. Prohlašovali: „Jaký skandál! To nemůže být Bůh, protože něco takového se nesmí dělat!“ Nezáleželo jim ale na lidech, nýbrž na zákonech, předpisech a rubrikách, kterých se drželi a které jim dávaly pocit jistoty víry.

Ježíš, který je svobodný, přijal farizeovo pozvání a přišel k němu na oběd. Hostiteli, který se pohoršil nad jeho chováním, vymykajícím se pravidlům, Ježíš říká: „Vy farizeové vnějšek číše a talíře očistujete, ale vaše nitro je plné loupeže a špatnosti.“

Ježíš mluvil jasně, nebyl pokrytec. A tímto jasným jazykem se farizeje zeptal: „Proč se díváte na zevnějšek? Raději pohlédněte dovnitř!“ Jindy zase farizeům řekl, že se podobají obíleným hrobům, což zrovna nezní lichotivě. Zevně krásní, naprosto dokonalí... avšak uvnitř zahnívajících, plní loupeže a špatnosti. Ježíš rozlišoval vnější zdání od vnitřní reality. Tito pánové jsou mistry převleků, stále bezvadní, ale co je uvnitř?

Jsou i další pasáže evangelia, ve kterých

vota už nic nečekám. Jen jedno jsem si přála – žít ještě nějakou chvíli na tomto světě a vidět dřív, než umřu, že jsi katolickým křesťanem. A Bůh mi to dopřál v míře mnohem větší, neboť mohu vidět i to, že jsi pohrdl pozemským štěstím a stal se Božím služebníkem. Co tu mám ještě dělat?”

P. Petr Šabaka

Ježíš odsuzuje farizeje, například podobenství o milosrdném Samaritánovi, anebo řeč o okázalých postech a almužnách. Ježíš tyto lidi hodnotí jediným slovem: pokrytci. Jsou to lidé s lačnou duší, kteří dokáží zaplatit za očernění tak, jak se to dělá také dnes. Totéž se děje v současnosti – platí se za špatné zprávy, které by někoho pošpinily. Jedním slovem byli farizeové a učitelé Zákona rigidní lidé, odmítající změnu. Za rigiditou se ovšem pokaždé skrývají problémy, vážné problémy. Za zdáním dobrého křesťana, který se neustále snaží vyvolat dobrý dojem a maskuje si duši, mohou vést velké problémy. Není tam Ježíš, nýbrž duch světa.

Ježíš farizeje označuje za pošetilce a radí jim, aby otevřeli duši lásce, a dali tak vejít milosti. Spása je totiž bezplatný Boží dar. Nikdo nespasí sám sebe, opravdu nikdo. Nikdo nespasí sám sebe ani pomocí úkonů, které zachovávali tito lidé. Dávejte si pozor na rigidní lidi. Chraňte se křesťanů – ať již laiků, kněží či biskupů – kteří vystupují „dokonale“ a strnule. Není tam Boží duch. Schází tam duch svobody.

A zkoumejme sami sebe, protože by nás to mělo přivést k zamyšlení nad vlastním životem. Řídím se pouze vnějším dojmem? Nenechám proměňovat své srdce? Neotevírám srdce modlitbě, svobodě modlitby, pomoci druhým a skutků lásky vůči druhým lidem?

papež František